

alvorlige Mening, eller i alt Fald have Ordet stavet paa en anden Maade; navnlig skulde det sidste „c“ gaa ud. Men skulle vi stave anderledes eller stave det paa Dansk, saa vilde jeg gøre Indvending mod det første „C“; thi det giver Anledning til forstellig Udtale. Der er dem, der sige: S-j-æ-l-s, hvilket er galt. Andre sige: T-j-æ-l-s, hvilket er rigtigt. Vilde det ærede Medlem stille Forslag om, at man skulde skrive „Tjæks“, kunde jeg muligvis gaa med; men jeg ved dog ikke, om det vilde gøre andet end bringe Forvirring, og vil man ikke tage Stridtet fuldt ud, maa det helst blive staaende, som det staar, og som det skrives i andre Lande. Jeg er ikke ganske vis paa, at det ikke bliver stavet i England med „d“ i Enden.

Den Forandring, som den ærede sidste Taler berørte, nemlig med Hensyn til Stempelpligten eller rettere Stempelansvaret, Bøden, tror jeg ikke er nødvendig. Det forekommer mig, at der aldrig kan være Tale om at gøre en Mand ansvarlig til Bøde, naar han i god Tro og uden at ane noget kommer i Forhold til en Check, der er udgivet før Udstedelsesdagen. Det tror jeg, hverken Ministeriet, Administrationen eller Domstolene ville gøre. Den, der udgiver en Check før Udstedelsesdagen, bliver ansvarlig baade med Hensyn til Stempelbeløbet og med Hensyn til Bøden; men den godtroende Tredjemand, der ikke har været med i dette Misbrug, vil vistnok aldrig blive mulkteret for det, der saaledes er sket.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal være meget villig til, naar jeg blot kan faa Lovforslaget hurtigt fremmet og de væsentligste Bestemmelser blive uforandrede, at modtage Ændringer, der saa vidt de indeholde Forbedringer, i de Partier, der alene vedrøre Danmark. Jeg har derfor i det andet Ting modtaget Ændringen i § 7 med Hensyn til Sparekasserne, skønt den egentlig forekom mig temmelig overflødig. Thi naar vi hufte paa, at Loven kun angaar Sigtanvisninger, er det ikke tænkeligt, at Sparekasserne tillade Folk at anwise paa sig paa den Maade, medmindre Sparekasserne kaldes Betæls- og Sparebanker eller noget lignende, Diskontobanker hedde de meget almindeligt. Da denne Forandring i og for sig ikke kunde skade og det var mig om at gøre at faa Lovforslaget frem, gjorde jeg dog ikke nogen Indvending derimod, og for saa vidt er jeg heller ikke imod, at det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) foreslaar en Ændring med Hensyn til § 17, men jeg samstemmer ganske vist med den sidste ærede

Taler i, at jeg ikke tror, at det vil behøves. Jeg blev ret forbauset, da jeg læste Bestemmelsen, thi der maa gælde om den Forjæelse, hvad der gælder om enhver anden, ogsaa om Overtrædelser af Stempeloven, at man ikke kan mulktere den, der ikke har kunnet begaa en Forjæelse. Skønt man efter Stempelovgivningen skal mulktere baade den, der udsteder, og den, der modtager et ustemplet Dokument, maa man saaledes stundom undlade at mulktere en Person, naar det er givet, at han ikke kan have forjet sig. Jeg mener derfor, at naar en Check udgives før Udstedelsesdagen, saa mulkteres den, der har udgivet den paa en tidligere Dag, og ogsaa Modtageren, hvis han har været vidende derom. Er Forholdet, som det siges i det oprindelige Udfast, at han har modtaget Checken forinden Udstedelsesdagen, vil han ganske naturlig ikke kunne undgaa Ansvarlige saa lidt som Udstederen, og i det Tilfælde, at der ikke er sat Dato paa Anvisningen, bliver baade Udstederen og Modtageren mulkterede; men naar man har modtaget Checken paa en senere Dag end den, paa hvilken den efter sit Paalydende er udstedt, kan man ikke mulkteres, fordi det senere viser sig, at den er udgiven paa en tidligere Dag end den, paa hvilken den er udstedt. Jeg tror derfor, at det ærede Medlems Betænkelighed er ikke begrundet, men hvis det antages at have sin Fordel at bruge andre Udtryk, skal jeg ikke være absolut derimod. Jeg er kun for saa vidt derimod, som jeg helst vil undgaa, at Sagen skal sendes tilbage til det andet Ting.

§ Anledning af den Ændring, der fremkom fra det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) med Hensyn til § 8, skal jeg sige, at det ganske vist fra et dansk Standpunkt er bejnderligt, at en Accept paa en Check skal være betydningsløs. Man gør altsaa den Forstel mellem en Check og en Sigtanvisning, der ikke er Check, og som falder ind under § 16, at for den sidste har en Accept Betydning, men det har den ikke for den første, hvilket altsaa fører til, at naar et Dokument er anset for at være en Checkanvisning, og der er tegnet Accept derpaa, saa er Accepten betydningsløs, medmindre Domstolene af en eller anden Grund skulde komme til det Resultat, at det ikke er en Check, thi saa gælder Accepten. Det er den Slags Modsigelser, man faar, naar noget er gjort afhængig af en Formalitet som den, at der staar „Check“ paa Anvisningen, noget, som vi ogsaa kende i vor Lovgivning med Hensyn til Betælsler. Det kan ikke være anderledes, naar vi skulle have en ensartet Lovgivning. Der er, som et